

✻ DE STER. ✻

Half-Maandelijksch Tijdschrift van de Heiligen
der laatste Dagen.

(OPGERICHT IN 1896.)

Als er geene profetie is, wordt het volk ontbloot; maar welgelukzalig is hij, die de wet bewaart.

SPREUKEN 29 : 18.

No. 14.

15 Juli 1909.

14de Jaargang.

SAMENZWERING TE NAUVOO.

(Uit het Engelsch vertaald door H. DE BRJ.)

(Vervolg van blz. 215.)

Nadat de eed door allen afgelegd was, behalve door de jongelingen, begonnen Law, Cowles en andere leiders nogmaals met hen te redeneeren, om hen te bewegen den eed af te leggen; doch zonder goeden uitslag. Redeneeringen, aandringen en bedreigingen werden te vergeefs aangewend. Zij wendden alle denkbare argumenten, leugens, en goede beloften aan, om de jongelingen te bewegen zich met hen te vereenigen.

Zij zeiden: „Volgens de wet kunnen wij niets tegen hem doen en ter wille van de Kerk achten wij het onzen heiligen plicht zijne verwoesting te bewerken en het volk van dit gevaar te bevrijden. Wij vereenigen en verbinden ons eenvoudig om de Kerk te redden, en wij wenschen dat gij met ons samenwerkt en aan de eer deelhebben welke wij ontvangen zullen. Kom, leg de eed af, en alles zal wel zijn.”

„O, wij zijn te jong,” antwoordden zij, „om deze dingen te verstaan, wij willen dit werk liever overlaten aan hen die ouder zijn en meer weten als wij. Wij kwamen tot uwe vergadering omdat wij dachten dat gij onze vrienden waart en omdat gij ons vriendelijk hadt uitgenoodigd. Wij dachten niet dat daar kwaad in stak, doch indien gij ons wilt laten gaan, zoo zullen wij ons met uwe vergaderingen niet meer bemoeien. Joseph Smith heeft ons nimmer kwaad gedaan en wij gevoelen niet om hem nadeel te berokkenen.”

„Kom jongens,” zeide een ander uit hun midden, „doet zoo als wij gedaan hebben. Gij zijt jong en gij behoeft geen werkzaam

aandeel te nemen, doch wij wenschen dat gij het geheim zult houden, en met ons samen handelt; dat is slechts alles."

„Nee", antwoordden de jongelingen op beslist en doch kalmen toon, terwijl zij opstonden om heen te gaan, „wij kunnen zulk een eed niet afleggen tegen een man die ons nimmer het geringste leed heeft aangedaan." Zij zouden gaarne weggegaan zijn en de kans ontloopen toen zij zagen, dat men tegen hen begon samen te broeien; doch gelijk als zij vermoedden werd het hun niet toegestaan zoo gemakkelijk te ontkomen. Een uit de bende riep toen met besliste stem en een zwaren vloek, „dat zal niet gebeuren. Gij weet al onze plannen en regelingen en wij denken er niet aan u er zoo af te laten komen. Gij moet die eed afleggen, of gij zult deze plaats niet levendig verlaten."

De aandacht van alle aanwezigen vestigde zich nu op de jongelingen en groote verwarring ontstond. Een stem riep uit: „Dooden kunnen niets vertellen!" Waarop een algemeen geroep ontstond dat zij de eed moesten afleggen of zij zouden gedood worden. Zelfs hun zoogenaamde vrienden Cowles en Law, stelden zich tegen hen. „Indien gij de eed niet aflegt," sprak een der leiders, op koudc bloeddorstige wijze, „zoo snijden wij uw hals af." De aangezichten en het gedrag der overigen toonden merkbaar aan, dat zij bereid waren hetzelfde uit te voeren. Het was duidelijk dat de bende naar bloed dorstte.

Dit was zonder twijfel een zeer gevaarlijk oogenblik, voor de jongelingen, doch het scheen dat alle vrees was geweken, want wederom verklaarden zij op kalmen doch standvastigen toon, dat zij de eed niet wilden afleggen noch zich verbinden in eene beweging ten nadeel van den Profeet Joseph.

De bende was nu geheel verwoed, daar zij dachten dat zij verraden waren, en het kostte de leiders alle inspanning om te verhinderen, dat zij niet op de jongelingen aanvielen en hen in stukken scheurden.

De leiders waren echter niet minder besloten dat de jongelingen zouden sterven; doch daar het huis waar de vergadering gehouden werd slechts een weinig van de zijde der straat stond, zoo dachten zij, dat het beter was in stilte te werk te gaan, uit vrees dat er voorbijgangers mochten zijn, welke bemerken zouden wat plaats vond.

Ten laatste was de orde hersteld, toen werd besloten de jongelingen beneden in den kelder te brengen, waar de misdaad veiliger kon geschieden. Overeenkomstig dit voornemen werden wachters met ontbloote zwaarden en lange messen aan hunne zijde gesteld, terwijl twee andere met geladen musketten en van bajonet voorzien, achter hen plaats namen en zoo werden zij naar

den kelder geleid. William en Wilson Law, Austin Cowles, en andere begeleidden hen naar den kelder. Voordat zij echter met het moorddadige plan aanvingen, gaven zij de jongelingen nog eenmaal gelegenheid hun leven te redden. Een van hen zeide; „Jongelingen, indien gij die eed wilt doen zoo zullen uwe levens gespaard worden, want gij weet te veel om u vrij te laten gaan, en indien gij nog steeds besloten zijt te weigeren, zoo zullen wij verplicht zijn uw bloed te vergieten.” Doch de jongelingen, met de meest bewonderingswaardige moed zelfs in de kaken des doods zijnde, verwierpen wederom het middel dat hun leven kon redden.

Op het oogenblik toen het scheen dat elk oogenblik het laatste van het aardsche leven van deze twee edele jongelingen zou zijn, riep een stem uit het midden van hen, als het ware door goddelijke tusschenkomst juist intijds om hunne levens te sparen, „Halt! halt daar! Laat ons de zaak nog eens bespreken, vóórdat hun bloed vergoten wordt.” En met groote moeite slaagden eenigen die voorzichtiger waren, in het tot bedaren brengen van hen wier toorn en opgewondenheid verhinderden datgene te overwegen wat zij nabij waren om te bedrijven, en de gevolgen die deze daad onvermijdelijk met zich mede zoude brengen. Aldus was hunne onmiddellijke dood afgewend, terwijl de lieden zich tezamen in het afgelegenste gedeelte der ruimte vergaderden en ernstig op een zachte toon beraadslaagden, zoodat de jongelingen hen niet konden verstaan. Het was echter duidelijk dat zij ongeveer de zelfde gedachte hadden ten opzichte van de geschiktheid om de jongelingen ter dood te brengen. Sommigen schenen geheel woedend en vast besloten te zijn hun bloed te vergieten, terwijl anderen even vast besloten waren deze gruwelijke daad te voorkomen. Gedurende de bespreking hoorden de jongelingen een van hen het volgende zeggen: „De ouders der jongelingen weten zeer waarschijnlijk waar zij zijn, en indien zij niet huiswaarts keeren, dan zal er groote verdenking ontstaan en zij zullen wellicht een onderzoek instellen dat gevaarlijk voor ons zal worden. Het is alreeds laat en tijd dat de jongelingen te huis moesten zijn.”

Dit was een zeer belangrijke beweegreden zoowel als een zeer onverwachte omstandigheid ten gunste der jongelingen. Hoop werd zeer sterk in hunne boezem naar mate de discussie werd voortgezet en één voor één der meeste opgewondene samenzweerdere, alhoewel niet geheel overtuigd, dan toch tot stilzwijgen gebracht werd, totdat ten laatste het geschil ter hunner gunste beslecht werd, en besloten werd hen te laten gaan. Alhoewel eenigen zelfs openlijk en velen in stilte, dit besluit tegenstonden, aangezien zij het on-

veilig achtten de jongelingen vrij te laten en al hunne plannen geopenbaard te zien worden, terwijl beter was hen te vermoorden en uit den weg te ruimen.

Een sterke begeleiding werd hun mede gegeven om hen tot op een flinke afstand te vergezellen, opdat niet eenige der samen-spanners hen zouden trachten te dooden voordat zij ontkomen konden. Zij geboden de knapen aan niemand iets bekend te maken van hetgeen zij in deze samenkomsten gehoord en gezien hadden en deelden hun mede, dat als zij zulks bekend zouden maken, een of ander lid der samenzweeiders hen bij de eerste ontmoeting zou dooden. Deze waarschuwing en bedreiging werd vele malen op zulk eene wijze herhaald dat de jongelingen duidelijk begrepen dat dit ernst was, en dat zij evenzoo bereid waren om hen te dooden als hen te laten gaan indien zij slechts zouden vermoeden dat zij iets geopenbaard hadden.

Alles gereed zijnde zoo vertrokken de jongelingen onder geleide hunner bewakers. Zeer verheugd waren zij inderdaad toen zij zich weder in de openlucht bevonden met het goede vooruitzicht hun leven te behouden, en zij slaakten een zucht van verlossing en voldoening toen zij het huis waarin zij zulk een gevaar doorstaan hadden buiten het gezicht hadden. Zij sloegen een eenzaam pad in hetwelk naar de Mississippirivier die langs die zijde van Nauvoo stroomt, voerde. Sommige der bewakers waren zeer ontevreden met de wending welke het plan genomen had, en toen zij op een goede afstand van het huis waren hielden zij stil, om te overwegen of het niet het beste was de jongelingen op hunne eigene verantwoordelijkheid te dooden. Zij zouden hen met plezier vermoord hebben indien zij er zeker van waren, dat hun misdaad niet ontdekt zou worden; doch na eenige gespreking, stelden zij zich tevreden hun nogmaals te herinneren aan de waarschuwingen en bedreigingen aan de jongelingen gegeven, voordat zij het huis verlieten. Zij zetten hunne tocht voort tot op een korten afstand der rivier, alwaar zij stilhielden, terwijl een der bewakers zeide: „Wel, ik denk dat wij ver genoeg gegaan zijn en het is beter om terug te gaan.” En zich daarna tot de jongelingen wendende zeide hij: „Jongens, indien u ooit uw mond opent aangaande eenig ding hetwelk gij gezien of gehoord hebt in één onzer samenkomsten, zoo zullen wij u dooden, en zullen het onze plicht achten zulks te doen, wanneer wij u ook vinden, hetzij bij dag of bij nacht.” „O, gij behoeft daarvoor in het geheel niet te vreezen,” antwoordden zij, ijverig zijnde om de ongerustheid uit hen te verwijderen, opdat zij niet van plan mochten veranderen, hen dooden, en hunne lichamen in de rivier te werpen. „Wij verstaan zeer goed dat het voor ons eigen welzijn

en vrede noodig is om aangaande deze dingen te zwijgen." „Ik ben blij dat je verstand genoeg hebt, het in dat licht te beschouwen", was het antwoord, op een toon welke aanduidde dat zij zich geruster gevoelden.

Terwijl dit gesprek plaats had, zag een der jongelingen terwijl hij naar de rivier heenblikte, tot zijne groote verbazing een hand boven de rivierbank uitsteken, hem een teeken gevende dien weg in te slaan. Juist als de bewakers, na hun nogmaals aangemaand te hebben het stilzwijgen te bewaren, opmerkende dat hun leven daarvan afhing, zich omwendde om naar het huis terug te keeren, sprak een der jongelingen tot zijn metgezel: „Laat ons naar de rivier gaan." „Ja", zeide een der bewakers, klaarblijkelijk met die regeling tevreden, „je doet beter naar de rivier te gaan".

De lezer zal zeker wel begrijpen dat de samenkomst tot laat in den namiddag geduurd had. En de samenzweerders, de jongelingen zoo lang opgehouden hebbende, waren bevreesd, dat hun ouders of vrienden, die wellicht wisten waar zij waren, boos opzet zouden vermoeden en mogelijk onderzoek zouden instellen, hetwelk zeer nadeelig voor de samenzwering zou zijn. Het was daarom dat de jongelingen het voornemen toonden naar de rivier te gaan, want indien zij aldaar gevonden werden was het een voldoende verklaring voor hun lange afwezigheid. De bewakers begrepen dit idee onmiddellijk, en het behaagden hen, want het toonde hun, dat de jongelingen het geheim wilden bewaren en er op die manier verhinderd werd ernstig ondervraagd te worden.

De jongelingen liepen snellijk naar de rivier, opdat de bewakers hen niet zouden nazien en de tegenwoordigheid van den profeet Joseph niet zouden bemerken, want diens hand was het welke zij van boven de rivierbank gezien hadden. Zij richtten hunne schreden ongeveer een mijl verder op langs de rivier, dan waar Joseph was, wel wetende dat hij hen zou volgen. Toen zij de rivier bereikt hadden daalden zij langs de rivierbank af, en wachtten op de komst van den Profeet, terwijl hunne vorige bewakers zich naar de plaats der vergadering hadden terugbegeven.

Het scheen dat Joseph, het gevaar kennende waaraan de jongelingen zich hadden blootgesteld, zoo ongerust was geworden, dat hij niet langer te huis kon blijven. Hij was daarom met zijn lijfwacht, die een broeder van Robert was, heen gegaan om te zien wat zij van hen konden ontdekken. Zij vermoedden wellicht dat de jongelingen vermoord waren, en hunne lichamen in de rivier geworpen, want het huis van William, waar de vergade-

ring was gehouden, was slechts een korte afstand daarvan. Hoe het zij, zij waren aan den oever der rivier toen de jongelingen de vrijheid ontvingen en zij bewogen zich behoedzaam naar de plaats waar de jongelingen op hen wachtten.

Wordt vervolgd.

HET FUNDAMENT EN HET GEBOUW.

Door D. HENRY.

Vragen: In hoeverre is iemand zalig die het Evangelie gelooft zooals de Ouderlingen het prediken, gedoopt is voor de vergeving van zonden en de oplegging der handen heeft ontvangen voor de gave des Heiligen Geestes? Wat wordt er nog meer verelst om volkomen zalig te worden? Is het mogelijk zalig te worden, terwijl wij met sterfelijke lichamen bekleed zijn?

Deze vragen strekken zich uit over een zeer ruim veld, en wij willen ons slechts bepalen tot korte antwoorden.

Om „het Evangelie te gelooven zooals de Ouderlingen het prediken”, moet men geloof in God den Vader, en in Zijnen Zoon Jezus Christus en in den Heiligen Geest hebben, als zijnde de Godheid; men moet bekeeren van zonde — dat is, geen zonde meer doen; men moet gedoopt worden door van Gods wege met volmacht bekleede dienaren voor de vergeving van zonden en men moet de oplegging der handen, voor het ontvangen van den Heiligen Geest, ondergaan hebben. In hoeverre strekken die beginselen en verordeningen tot zaligheid? Niet zeer ver, en toch een geheel eind. Wij kunnen ook vragen, hoe ver strekt het leggen van het fundament tot de voltooiing van het gebouw. En het antwoord kan wederom zijn niet zeer ver, maar toch een heel eind.

Het fundament van uw huis beteekent niet veel als gij niet verder gaat bouwen. En toch is dat fundament zeer noodzakelijk, als gij bedenkt, dat gij geen sterk en stevig gebouw kunt bouwen zonder fundament.

Zoo is het met de zaligheid. De vier boven vermelde beginselen zijn het fundament der zaligheid. Wij noemen die de eerste beginselen, de grondbeginselen of het fundament van het Evangelie. Door het verkrijgen van een levend geloof in den Schep- per als een rechtvaardige Belooner van het goede en Straffer van het kwade, dan het bekeeren of verlaten van zonde, een verbond maken met God aan het watergraf en het ontvangen van de gave des Heiligen Geestes, om den mensch te helpen in het kiezen van den beteren weg in de toekomst, legt gij het fundament uwer zaligheid. Maar wie zou er aan denken om daar op te houden? Een ieder geloovige werkt om de voltooiing zijner zaligheid te aanschouwen. Als hij wijs is, dan zal hij een goede fundatie leggen, dan is hij zeker, dat het dat fundament is, dat het gewicht

van het machtige gebouw kan dragen, dat hij er op wil gaan bouwen. Men kan een soort van licht gebouw gaan bouwen zonder zelfs aan een fundament te denken, maar hoelang zal dat de stormen der tegenstrijdende machten verduren?

Het is waar dat sommige welmeenende christenen de hoop hunner zaligheid gronden op minder dan deze vier fundamentele steenen. Sommigen denken dat één ervan: geloof in Christus, voldoende is. Maar een zoodanig persoon zal vroeg of laat het feit moeten erkennen, dat hij niet verder kan gaan zonder eerst terug te komen en het fundament verder op te bouwen door al de steenen daar te plaatsen die er behooren; namelijk, bekeering, de waterdoop en de doop des Geestes. Er zijn weder andere Christenen die het fundament van hun godsdienstig gebouw leggen, of een gedeelte ervan, en het dan uit onwetendheid voor het voltooide gebouw aanschouwen. Met andere woorden, zij geven voor in God te gelooven, wat slechts de eerste steen op den grond is voor de zaligheid, en dan trachten zij te gelooven, dat dit het geheele, afgewerkte gebouw is, in al zijn schoonheid en volkomenheid. Kan er iets onredelijker zijn! Maar laat ons alle liefde hebben voor zoodanige geloovigen, want vele hunner zijn nimmer iets anders onderwezen geworden.

Ja, het is een feit, dat sommige menschen denken, dat geloof in God en het aannemen van Jezus als hunnen Zaligmaker alles is, dat noodig is, om hunnen geestelijken groei in het koninkrijk van God te volmaken. Dat is een van de redenen die de vrager de vragen deed stellen, die boven dit artikel geplaatst zijn. Een andere reden is, dat zelfs zij die geloof genoeg hadden om de eerste vier grondbeginselen van het Evangelie aan te nemen, geneigd waren te denken dat alles gebeurd is. Neen, goede vrienden, alles is dan nog niet gebeurd. Gij zijt pas instaat het huis te bouwen, gij hebt het fundament gelegd. Gij zijt nu gereed voort te gaan en het gebouw van goede werken te bouwen.

Het Nieuwe Testament is vol bewijzen, dat de eerste stappen die gedaan moeten worden, door de persoon die de zaligheid verlangt, de hier genoemden zijn. Wij behoeven slechts een voorbeeld aan te halen. Op het Pinksterfeest, als een gevolg van het prediken der Apostelen, waren de menschen „verslagen in hun hart”. Zij moeten toen geloof gehad hebben: de eerste stap. Zij vroegen: „Wat zullen wij doen, mannen, broeders?” Petrus zeide tot hen: „Bekeert u, en een iegelijk van u worde gedoopt in den naam van Jezus Christus, tot vergeving der zonden; en gij zult de gave des Heiligen Geestes ontvangen”. Hand. 2 : 38. Het antwoord van den Apostel omvat de volgende drie stappen, bekeering, doop en het ontvangen van den Heiligen Geest.

Maar nergens in den Heiligen Schrift, als wij dien lezen in den geest daarvan, worden wij gerechtvaardigd om daar stil te staan. De Apostelen waren steeds trachtende om hunne volgelingen de leer in te prenten, dat het noodzakelijk was om op dit vaste fundament een gebouw van dagelijksche goede handelingen te bouwen. Vermaant Petrus niet: „Voegt bij uw geloof deugd, en bij de deugd kennis, en bij de kennis matigheid, en bij de matigheid lijdzaamheid, en bij de lijdzaamheid Godzaligheid, en bij de Godzaligheid broederlijke liefde, en bij de broederlijke liefde, liefde jegens allen”. II Pet. 1 : 5—7. zegt Jakobus niet „dat het geloof zonder de werken dood is?” enz. Dit zijn slechts een paar voorbeelden die betrekking op het onderwerp hebben. Maar wij willen tot slot nog eene aanhaling vermelden. Paulus geeft een duidelijk antwoord, als hij zegt, dat wij tot de volmaaktheid zouden voortvaren. Heb. 6 : 1.

Door te gehoorzamen aan de eerste beginselen van het plan tot zaligheid, stelt gij uzelf met God in verbinding; omdat gij de orde van Zijn koninkrijk hebt gehoorzaamd. Hij weet het beste wat het sterkste fundament is om uwe zaligheid op te bouwen. Door het geloof in God te ontwikkelen, behagen wij Hem; door het bekeeren van onze zonden, behagen wij Hem en is Hij gereed ons te helpen; dan maken wij een verbond met Hem in het water waarin wij gedoopt worden, waar Hij belooft onze zonden te vergeven en ons als leden van Zijn gezin te erkennen; dan worden ons de handen opgelegd en Hij schenkt ons een andere weldaad, de gave des Heiligen Geestes, als een licht op ons pad, om ons „in alle waarheid” te leiden. De reden waarom wij die eerste stappen nemen, is omdat wij later met meer voordeel kunnen arbeiden, om onze zaligheid uit te werken met „vreeze en beven”, zooals Paulus zegt. Wij kunnen dan des te spoediger tot volkomen verlossing van zonden geraken, wij kunnen dan eerder de beteekenis beseffen van het bevel van den Zaligmaker: „Weest dan gijlieden volmaakt, gelijk uw Vader, die in de hemelen is, volmaakt is”, Matt. 5 : 48, wat hetzelfde is.

Niemand kan die volmaking in dit leven bereiken. Daarom kan niemand „volkomen zalig” worden in dezen staat. Maar men kan een heel eind tot de volmaking geraken. En hoe verder iemand in dit leven totdat heerlijke einddoel geraakt, des te minder behoeft hij dien weg in de toekomstige wereld af te leggen.

Liahona.

Hij, die alleen werkt voor het wekelijksche loon, zal vermoedelijk nooit meer verdienen!

DE S T E R.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der laatste Dagen.

Redactie:
J. H. WALKER.

Assistent
Wm. J. DE BRIJ.

HET GEBED.

Zeer fel wordt het gebed door ongeloovigen bestreden en verschillende drogredenen aangevoerd, om aan te toonen, dat bidden niet noodig is en geen vruchten afwerpt. De mensch, die echter de zoete vrede, de hemelsche blijdschap en de uitredding ondervonden heeft, weet dat bidden nuttig is, en deze ondervindingen zijn sterker dan de vele drogredenen. Het gebed is goddelijk en noodig, en alles wat daarmede strijdende is, komt van het rijk der duisternis en is strekkende den mensch van God af te voeren.

Bidden is niet het prevelen van enkele woorden, of het opzeggen van zeker formulier. Neen, het is gemeenschap met God hebben. Het is het spreken van het kind, dat ver van het vaderlijk huis verwijderd is, met God, zijnen Vader; het is het middel om dichtertot God te komen en meer van Zijnen Geest te hebben.

Jezus is ook in dit geval een voorbeeld geweest. Ook Hij, Gods Zoon, bad tot Zijnen Vader; ook Hij zonderde Zich af, om sterkte en kracht te ontvangen en beter bekwaam te zijn tot volbrenging Zijner roeping. Zie Matt. 14 : 23; 26 : 36; Joh. 17. En waar Hij het gebed noodig oordeelde, Hij de Zondelooze, de Heilige, zouden dan wij, zondaars, het gebed onnoodig achten? Alleen groote vermetelheid durft zoo spreken. Het zijn de trotschen en hoogmoedigen des harten die het bidden onnoodig achten; het is nederigheid en ootmoed, dat de mensch op de knieën brengt.

Wiens voorbeeld zullen wij volgen, het voorbeeld van de nederige Jezus van Nazareth, het voorbeeld van Hem die voor anderen Zijn leven gaf, of zullen wij het voorbeeld volgen van hen die in hoogmoed des harten het gebed verwierpen? Gewisselijk, wij zullen het goede voorbeeld, het door God ingestelde, volgen.

Maar al hadden wij in den Bijbel geen voorbeelden van goede mannen die het gebed noodig achtten, en al was ook Jezus geen voorbeeld geweest, dan zouden wij het gebed toch niet verwerpen, omdat het geboden is en gehoorzaamheid is noodig en goed. Al was de eenige vrucht door het gebed verkregen een gehoorzaam en nederig gemoed, dan was de belooning reeds voldoende, maar grooter zegeningen zijn daaraan verbonden. Matt. 7 : 7; 26 : 41; Luk. 18 : 1; 21 : 36; Ef. 6 : 18; Fil. 4 : 6; Kol. 4 : 2 en Tim. 2 : 1, 8 zijn duidelijk bewijzen, dat het gebed bevolen is.

Waarde lezer, bidt gij? Zoo ja, dan zijt gij op het goede spoor, en zoolang gij daarin blijft volharden zult gij gezegend worden. Maar als gij niet bidt, dan zijt gij op den weg die van God afvoert en ongehoorzaam; en wij raden u aan, om het welzijn uwer ziel, bid tot God en volhard in het bidden.

God is ook aan geen tijd of plaats gebonden en altijd onder alle omstandigheden, kan de mensch in het gebed tot Hem naderen en zijn gemoed voor den Vader der geesten uitstorten, maar men moet tot Hem gaan in geest en in waarheid, zie Joh. 4 : 24.

Het gebed moet nederig en eenvoudig zijn. Geen veelheid van woorden is noodig. Het gebed moet niet alleen een vragen, maar ook een danken zijn. Niet alleen moet het voor onszelve, onze familie en vrienden zijn, maar ook voor onze vijanden en dit wordt vaak vergeten. Jezus zeide: „Hebt uwe vijanden lief; zegent ze die u vervloeken; doet wel degenen die u haten; en bidt voor degenen, die u geweld doen, en die u vervolgen.” Matt. 5 : 44. Ja, voorwaar, het bidden voor vijanden werpt rijke zegen af. Hij die het gebed niet vergeet, zal ook nimmer God vergeten. Hij die tot God nadert, zal gevoelen dat God tot hem genaakt.

AANGEKOMEN.

30 Juni — Ouderling Cornelis F. Paine uit Salt Lake City, Utah. Hem is de Amsterdamsche Conferentie als arbeidsveld aangewezen.

Ouderling David C. Lyon uit Salt Lake City, Utah. Hem is de Amsterdamsche Conferentie als arbeidsveld aangewezen.

Ouderling Gerrit Meenderink uit Ogden, Utah. Hem is de Arnheemsche Conferentie als arbeidsveld aangewezen.

Ouderling John Ernest Beal uit Ephraim, Utah. Hem is de Groningsche Conferentie als arbeidsveld aangewezen.

Ouderling George William Keddington uit Salt Lake City, Utah. Hem is de Rotterdamsche Conferentie als arbeidsveld aangewezen.

VERANDERING VAN ADRES.

Het adres van de Zendelingen te *Apeldoorn* is voortaan *Rustenburgstraat 19 b.*

IN ONS EIGEN ZENDINGSVELD.

Ouderling S. D. Thurman, President der Luiksche Conferentie, deelde ons mede, dat hij, bijgestaan door ouderlingen J. A. Allen en F. O. Acord, die aldaar werkzaam zijn, op Zondag 27 Juni een bijzondere samenkomst heeft gehouden te Lille, Frankrijk. Deze samenkomst werd gehouden in een Protestantsch kerkgebouw. Er waren omtrent 50 vreemdelingen tegenwoordig, die met groote aandacht luisterden. Na afloop der vergadering werden vele vragen gedaan en verdere inlichtingen gegeven en veel lectuur der kerk uitgedeeld. Het werk des Heeren gaat daar gestadig vooruit.

Het aantal intekenaren van *De Ster* is wederom toegenomen. Br. D. H. Cannon verkreeg er 2, C. A. Woolley 1, B. Child 1, D. F. Davis 1, P. Zijssing 1, F. H. Platt 2 en J. H. F. Volker 1.

In den laatsten tijd is het „Mormonisme” meer dan ooit te voren besproken geworden. Vele artikelen zijn in de couranten en tijdschriften verschenen, vergaderingen zijn door tegenstanders gehouden, waarin over het „Mormonisme” gesproken werd en veel lectuur is er als waarschuwingen tegen ons verspreid. Al deze dingen hebben mede gewerkt om bij velen een belangstelling of geest van onderzoek op te wekken en steeds bezoeken vreemdelingen de vergaderingen.

Gedurende de maand Juni zijn er in deze Zending gedoopt 20 personen, zijnde 7 in de Amsterdamsche conferentie, 4 in de Arnhemsche, 2 in de Groningsche en 7 in de Rotterdamsche.

CONFERENTIE AANKONDIGING.

Op Zondag 25 Juli zal de algemeene Conferentie gehouden worden te Rotterdam. Er zullen drie vergaderingen gehouden worden, ten 10 uur v. m., ten 2 uur n. m. en ten 7 uur des avonds, in het lokaal „Excelsior” St Janstraat 15.

Alle zendelingen, leden en vrienden worden vriendelijk uitgenoodigd deze Conferentie bij te wonen.

DE GEEST DES MENSCHEN.

De mensch zich zelve beschouwend moet erkennen, dat hij tot een edeler doel geschapen is, dan om alleen dit leven van moeite en ellende te doorworstelen en straks tot stof te vergaan, om nooit weer te ontwaken.

Het lichaam is slechts het huis waar de mensch in woont. Het wezen dat denkt, handelt, wil, gevoeld enz. wordt *geest* genoemd en werkt slechts door de verschillende lichamelijke werktuigen, welke door de aanwezigheid des Geestes bruikbaarheid verkrijgen. Als de geest zijn huis verlaat, vergaat dit tot stof waaruit het gevormd is.

Waar het lichaam van daan komt en waarheen het gaat, is voor een ieder duidelijk zichtbaar en dient geen betoog; doch van waar de geest komt is voor velen een raadsel. Hij is van edeler oorsprong dan het lichaam en is geschapen om te blijven bestaan.

Zijn de wezens die het lichaam hebben gevormd, ook de ouders van den geest? Neen, dit is zoo niet.

De ouders van het lichaam zijn sterfelijk en brengen weder sterfelijke wezens voort. Indien zij dus den geest het aanzijn gaven, dan moest deze ook sterfelijk zijn en dat is niet het geval. Buitendien zien wij vaak, dat edeler gedachten en gevoelens in een mensch aanwezig zijn, dan ooit door zijne voorzaten werden bezeten en omgekeerd. Bewijst dit niet duidelijk, dat lichaam en geest twee afzonderlijke wezens zijn, welke ieder een afzonderlijke oorsprong hebben?

De Prediker zegt ons in het 7de vers van hoofdstuk 12: „En de geest weder tot God keert, die hem gegeven heeft.” Dit gezegd toont ons duidelijk, dat de geest niet van onze aardsche ouders maar van God voort is gekomen. Het woord „weder” zegt ons, dat de geest voorheen bij God geweest is, want anders is het onmogelijk, dat hij kan *wederkeeren*. Wij zien hieruit, dat de menschelijke geest dus vóór de geboorte van het lichaam bij God was, dus een *voorbestaan* had.

Dit mag voor velen vreemd zijn, doch de Bijbel toont dit duidelijk aan; maar eerst zullen wij zien of er nog andere bewijzen zijn, die Gods Vaderschap over de geesten der menschen bewijzen.

Paulus sprekende tot de Hebreëen zegt: „Voorts, wij hebben de Vaders onzes vleesch wel tot kastijders gehad, en wij ontzagen hen; zullen wij dan niet veel meer den Vader der geesten onderworpen zijn en leven?” (Hebr. 12 : 9). Hij zegt hier duidelijk,

dat de vaders des vleesches, niet de vaders der geesten zijn, maar dat er één Vader der geesten is en dit is God. Daar God dus de Vader der geesten is, zijn onze geesten dus van Hem gekomen en kunnen ook wederkeeren.

Ook in het Oude Testament wordt dit erkent, daar in Numeri 16, vers 22; en 27, vers 16 God de God der geesten genoemd wordt; en in Jesaja 57, vers 16 zegt God duidelijk, dat Hij de zielen der menschen gemaakt heeft.

„Maar”, zal iemand zeggen „aangenomen dat God de Schep- per der geesten is, dan sluit dit nog geen voorbestaan der geesten in, want zij kunnen op het oogenblik vóór zij in het lichaam af- daalden geschapen zijn.”

De Bijbel spreekt dit duidelijk tegen en zegt zelfs, dat de geesten der menschen vóór de grondlegging der wereld beston- den en daar een proeftijd doorliepen.

De Heere zeide tot Jeremia (1 : 5) „Eer ik u in moeders schoot formeerde, heb ik u gekend, en eer gij uit de baarmoeder voort- kwaamt heb ik u geheiligd; Ik heb u den volken tot een profeet gesteld.” Dit bewijst duidelijk dat hij als geest reeds bestond, daar iets dat niet bestaat onmogelijk gekend, geheiligd of als profeet gesteld kan worden; en als de geest van Jeremia een voorbestaan heeft gehad, dan is dit ook zoo met de geesten van anderen.

De Heere met Job sprekende, vraagt hem (38 : 4) „waar hij was toen Hij de aarde grondde.” Als Job toen niet bestaan had, zou deze vraag zeer dwaas geweest zijn. In het zevende vers echter wordt er van „de kinderen Gods” gesproken welke juich- ten toen de hoeksteen der aarde gelegd werd, Paulus noemt God de Vader der geesten, dan volgt hieruit, dat de geesten der menschen ook „de kinderen Gods” zijn waarvan hier gesproken wordt. Vers 21 is echter nog duidelijker want God zegt tot Job : „Gij weet het, want gij waart toen geboren, en uwe dagen zijn vele in getal.” Hier zegt God, dat Job al de vragen welke Hij hem gedaan had over de schepping der wereld en het geen daar mede in verband stond, kon beantwoorden, want hij *was* toen reeds geboren.

In het Evangelie van Johannes, het 9de hoofdstuk, wordt er over een blind geboorne gesproken en de discipelen vroegen wie er gezondigd had, hij of zijne ouders, dat hij blind geboren was. Dit toont ons aan, dat de discipelen aan een voorbestaan geloofden, daar zij vroegen of zijne blindheid de straf eener zonde was en dan moet hij deze vóór de geboorte des lichaams gedaan hebben, daar hij blind geboren was. Jezus zeide niet, dat dit onmogelijk was maar alleen, dat hij niet gezondigd had, noch zijne ouders

en dit antwoord is meer eene erkenning van het voorbestaan als een ontkenning.

Dat verder de geesten der menschen reeds lang voor de geboorte van het lichaam geschapen zijn zegt Genesis 2 vers 2 zeer duidelijk, want er staat, dat God op den zevenden dag van al Zijn werk gerust heeft en dit kan niet gezegd worden als Hij in de toekomst nog scheppen moest. Spreuken 8 vers 31 spreekt ook ten voordeele van het voorbestaan.

Maar werpt ten slotte een blik om u heen en zie de verscheidenheid van rangen, standen, ontwikkeling, beschaving en gelaatskleur en zeg mij, waarom dit alles zoo is, indien in dit leven niet de vruchten van een vroeger bestaan genoten worden? Waar het mogelijk is, dat de geest des menschen na den dood van het lichaam zijne persoonlijkheid behoudt, zoo is dit ook mogelijk vóór de geboorte van het lichaam. Eene kennis van het voorbestaan lost tevens vele nu nog duistere vragen bevredigend op.

ONTSLAGEN.

7 Juli — Ouderling Johan K. Govers Jr. van de Amsterdamsche Conferentie is eervol van zijn werkzaamheden in deze Zending ontslagen. Den 12 Januari, 1907 werd hij door Pres. Chas. W. Penrose, te Rotterdam tot Ouderling verordineerd en tot het zendingswerk gewijd, en aanvaarde zijne zending 14 Januari 1907, te Amsterdam, van daar ging hij naar de Groningsche Conferentie op 22 Juni 1907 en op 25 Nov. 1907 naar de Rotterdamsche Conf. en van daar op 5 Maart 1909 naar de Amsterdamsche Conferentie.

OVER DE ONSTERFELIJKHEID DER ZIEL.

Sir Oliver Lodge, een der voornaamste wetenschappelijken van Engeland verklaart, „dat de meest-overtuigende getuigenis, welke wij ten gunste der onsterfelijkheid hebben, wordt gevonden in de wet van bewaring, welke aan alle natuurlijke verschijnselen ten grondslag ligt, want iedere wetenschappelijk gevormde weet, dat het onmogelijk is eenig ding te vernietigen. Geen werkelijk bestaand ding wordt vernietigd; het verandert slechts zijn vorm. Dit leert ons de natuurkunde duidelijk genoeg, aangaande zelfstandigen stof en kracht, de twee groote krachten waarmede wij te doen hebben.

DE OPSTANDING.

Het schijnt dat vele menschen liever hunne eigenen gedachten voor waar aannemen, dan de duidelijke eenvoudige uitspraken der Schrift. Het is vreemd, dat personen die zeggen in den Bijbel te gelooven zulke verkeerde gedachten omtrent de opstanding kunnen koesteren. Vermoedelijk is de voornaamste reden, dat zij geen grondig onderzoek gedaan hebben en slechts voor waar aannemen wat zij denken. Het moet steeds zijn „tot de wet en de getuigenis”.

Er zijn sommige personen die niet gelooven dat een opgestaan wezen vleesch en been heeft en dus tastbaar is, anderen gelooven weer dat het een soort damp of gas is en weer anderen gelooven niet in een opstanding van het lichaam, maar denken dat het alleen op het leven der geest betrekking heeft en nog vele andere begrippen.

De Bijbel is echter niet tegenstrijdig omtrent dit punt, maar spreekt van een opstanding, een weder levend worden van het lichaam, maar in onverderfelijkheid, 1 Cor. 15 : 42. Een geestelijk lichaam (1 Cor. 15 : 44) is niet een onstoffelijk iets — want iets dat onstoffelijk is, bestaat niet — maar is een lichaam van fijnere stoffen.

De opstanding van Jezus Christus verschaft ons in deze veel licht. Wij lezen in Lukas 24, dat Jezus na Zijne opstanding verscheen aan Zijne discipelen Luk. 24 : 36. In vers 37 lezen wij als volgt: „En zij verschrikt en zeer bevreesd geworden zijnde, meenden, dat zij eenen geest zagen”. Jezus verscheen hun als een mensch, in den vorm en gedaante als een menschelijk wezen; zij dachten dat Hij een geest was. Wij kunnen hieruit afleiden, dat een geest de vorm en gedaante van een mensch heeft, maar geen vleesch en been heeft. Dit wordt nog duidelijker als wij vers 39 lezen, waar Jezus zegt: „Ziet Mijne handen en Mijne voeten; want Ik ben het Zelf; tast Mij aan, en ziet; want een geest heeft geen vleesch en beenderen, gelijk gij ziet, dat Ik heb.” Jezus ontkende dus niet dat een geest een menselijke vorm had, maar zeide, dat een geest geen vleesch en beenderen had. Hij spoorde hen aan Hem te betasten en Zijne handen en voeten te bezien, want Hij was het Zelf, de zelfde Jezus die met hen wandelde, maar nu met de teekenen der nagelen in handen en voeten en met het teeken in Zijne zijde, Joh. 20 : 20, 27; Zach. 13 : 6. Wij lezen verder, dat Jezus vroeg: „Hebt gij hier iets om te eten?” en in vers 43 lezen wij: En Hij nam het, en at het voor hunne oogen?”

Wij besluiten dan uit deze aanhalingen, dat het lichaam van Jezus na Zijne opstanding, een menselijke vorm had, gezien en betast kon worden, van vleesch en beenderen was en voedsel

nuttigde zooals een gewoon mensch. Wij lezen echter, dat Jezus na Zijne opstanding plotseling verdween of in hun midden verscheen als de deuren gesloten waren en ten slotte ten hemel voer; wij kunnen hieruit opmaken, dat het lichaam van een opgestaan wezen, met hoogere gaven is bedeed, dat hij niet door die wetten gebonden is waardoor onze sterfelijke lichamen beheerscht worden en van fijnere bestanddeelen is samengesteld.

STERKEN DRANK OORZAAK VAN ELLENDE.

Sinds 1 Januari 1908 heerscht in den staat Alabama verbod van alcoholhandel. Onlangs zijn de jaarlijksche rapporten uitgebracht der gemeente Birmingham, een stad met 100.000 inwoners, in den staat Alabama. Bij vergelijking met 1907 komen we tot verrassende resultaten, wat betreft de sterftcijfers en de misdadigheid:

	in 1907:	in 1908:
Sterfgevallen door		
verwonding met vuurwapenen	69	52
verwonding met steekwapenen	11	1
schedelbreuk	27	19
spoorwegongelukken	81	16
alcoholisme	15	0
onbekende oorzaken	104	59
Rooverijen, slagen en verwondingen, vechtpartijen	1150	616
Moordaanslagen	89	52
Arrestaties wegens dronkenschap	2157	616
Arrestaties wegens ordeverstoring	1423	852
Mannen, gearresteerd wegens mishandeling hunner vrouw	115	66

Dat er nog dronkenschap voorkomt, komt hier van daan, dat de handel der staten onderling niet verboden mag worden en er zodoende van buiten af toch nog alcohol in Alabama komt.

Gewisselijk deze verbeteringen, welke het gevolg zijn van minder gebruik van sterken drank, zouden een aansporing zijn dezen vijand der menschheid, geheel te vernietigen. Persoonlijke onthouding is de eerste steen, die gelegd moet worden.

INHOUD.

Samenzwering te Nauvoo. (Vervolg van bladz. 215)	Blz. 225	Conferentie-Aankondiging	Blz. 235
Het Fundament en het Gebouw	" 230	De geest des menschen	" 236
Het Gebed	" 233	Ontslagen	" 238
Aangekomen	" 234	Over de onsterfelijkheid der ziel	" 238
Verandering van Adres	" 234	De opstanding	" 239
In ons eigen Zendingveld	" 235	Sterken drank oorzaak van ellende	" 240

Uitgegeven door de NED.-BELG. ZENDING, Crooswijkschesingel 7 B, Rotterdam. — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending in Nederland en België.

Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 1.80, België fr. 4.50, Buitenland f 2.50, Amerika \$ 1.00. — Per exemplaar 10 cent.